

УДК 811.111'42'38:32

DOI <https://doi.org/10.32782/folium/2026.9.11>

МОВНО-СТИЛІСТИЧНІ ЗАСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЙ ТА ТАКТИК ВПЛИВУ В МОВЛЕННІ Д. ТРАМПА (У ДИСКУСІЇ ЩОДО УКРАЇНСЬКОГО ПИТАННЯ)

Владислава Головчук*магістр**Карпатський національний університет імені Василя Стефаника**ORCID ID 0009-0004-9220-7312**vladyslava.holovchuk.21@pnu.edu.ua***Тетяна Соловйова***доктор філософії (PhD)**Карпатський національний університет імені Василя Стефаника**ORCID ID 0000-0003-0516-7398**Scopus Author ID 58027620100**tetiana.soloviova@cnu.edu.ua*

Ключові слова: політичний дискурс, лінгвопрагматика, комунікативна стратегія, комунікативна тактика, мовно-стилістичні засоби, маніпуляція, англomовний політичний дискурс.

Статтю присвячено дослідженню мовно-стилістичних засобів реалізації комунікативних стратегій і тактик впливу в сучасному англomовному політичному дискурсі. Увагу зосереджено на аналізі лінгвопрагматичного потенціалу стилістичних засобів у мовленні Президента США Дональда Трампа під час публічної дискусії з Президентом України Володимиром Зеленським, що відбулася 28 лютого 2025 року в Білому домі. Матеріалом дослідження стали фрагменти політичного мовлення, які містять різноманітні мовно-стилістичні засоби та реалізують комунікативні стратегії й тактики впливу. У дослідженні застосовано лінгвопрагматичний підхід, метод критичного дискурс-аналізу, інтент-аналіз, а також метод суцільної вибірки, компонентного, описово-аналітичного, системного аналізу, індукції та дедукції. Здійснено аналіз мовно-стилістичних засобів, що забезпечують реалізацію маніпулятивного впливу в політичній комунікації. Виявлено, що одними з найефективніших мовно-стилістичних засобів, застосованих для реалізації комунікативних стратегій і тактик, є евфемізми, дисфемізми, гіпербола, антитеза, алюзія, концептуальна метафора, пресупозиція та риторичні запитання. Проаналізовано їхню роль у реалізації стратегій самопрезентації, дискредитації опонента, апеляції до страху, віктимізації, та інших стратегій і тактик політичного впливу. Аналіз засвідчив, що мовно-стилістичні засоби серед провідних функцій мають не лише експресивну, а й прагматичну функцію, оскільки сприяють формуванню необхідної інтерпретації політичної інформації, конструюванню бажаної картини політичної реальності та посиленню комунікативного впливу на адресата й широку аудиторію.

LINGUISTIC AND STYLISTIC DEVICES OF IMPLEMENTING PERSUASIVE STRATEGIES AND TACTICS IN DONALD TRUMP'S SPEECH (IN THE DISCUSSION OF THE UKRAINIAN ISSUE)

Vladyslava Holovchuk

Master's degree

Vasyl Stefanyk Carpathian National University

Tetiana Soloviova

PhD in Linguistics

Vasyl Stefanyk Carpathian National University

Key words: *political discourse, linguopragmatics, communicative strategy, communicative tactic, linguistic and stylistic devices, manipulation, English-language political discourse.*

This article is devoted to the study of the linguistic and stylistic means used to realize communicative strategies and tactics of influence in contemporary English-language political discourse. Particular attention is paid to the analysis of the linguopragmatic potential of stylistic devices employed in the speech of the President of the United States, Donald Trump, during the public discussion with the President of Ukraine, Volodymyr Zelenskyy, held at the White House on February 28, 2025. The research material comprises selected fragments of political discourse containing various linguistic and stylistic devices that realize communicative strategies and tactics of influence. The study employs a linguopragmatic approach, critical discourse analysis, intent analysis, as well as the methods of continuous sampling, component analysis, descriptive and analytical analysis, systemic analysis, induction, and deduction. The analysis identifies the linguistic and stylistic means that facilitate manipulative influence in political communication. The findings indicate that euphemisms, dysphemisms, hyperbole, antithesis, allusion, conceptual metaphor, presupposition, and rhetorical questions are the most frequently used devices for implementing communicative strategies and tactics. Their role in realizing the strategies of self-presentation, opponent discreditation, appeal to fear, victimization, and other tactics of political influence is examined. The analysis confirms that linguistic and stylistic devices perform not only an expressive but also a pragmatic function, as they contribute to shaping the intended interpretation of political information, constructing a desired representation of political reality, and enhancing the communicative impact on both the immediate addressee and the broader audience.

Вступ. Сучасний розвиток гуманітарних наук дедалі більше зосереджується на дослідженні комунікації, відходячи від традиційного розуміння мови як статичної системи. Поняття дискурсу стає ключовим у цьому контексті. Дискурс розглядається не просто як текст у контексті, а як складне комунікативне явище, що відображає взаємозв'язок мовних засобів із намірами мовця, соціокультурним середовищем та стратегіями впливу на реципієнта (Клименко, 2009). Таке розуміння є ключовим для нашої роботи: воно дозволяє нам дослідити не лише структуру публічних виступів, а й приховані механізми реалізації політичної ідеології та інструменти мовного впливу в межах політичного дискурсу. Саме тому політичний дискурс постає як своєрідне комунікативне поле боротьби, де за допомогою

мовних засобів реалізуються стратегії впливу, переконання тощо (Міголинець-Шовак і Петій, 2014). Мовно-стилістичні засоби в межах політичного дискурсу вже постають не тільки мовною прикрасою, як потужним засобом впливу на слухача, засобом реалізації маніпулятивних тактик впливу як на прямого адресата, так і другого-рядного (медіа, електорат, соціум). Тому ці мовні одиниці яскраво проявляють свій лінгвопрагматичний потенціал саме в межах сучасного політичного дискурсу.

Теоретичні витоки аналізу дискурсу та політичного дискурсу зокрема закладені в працях Е. Бенвеніста, М. Стаббса, Д. Манжено та М. Фуко. Проблеми прагматики політичного тексту та критичного дискурс-аналізу активно розроблялися такими закордонними вченими, як

Т. ван Дейком, Н. Феркло, Р. Водаком та П. Чілтоном та ін. Вагомий внесок у дослідження політичної комунікації зробили й українські дослідники: Н. Кондратенко, І. Клименко, Т. Ващук, І. Вільчинська, О. Білик, Ю. Великорода, Т. Соловійова, Ю. Яворська та ін. Проте попри наявність ґрунтовних праць, лінгвопрагматичний потенціал сучасних політичних наративів потребує подальшого комплексного вивчення, чим і зумовлена актуальність нашого дослідження.

Особливу увагу в роботі було приділено аналізу стилістичних засобів політичного дискурсу. Серед них – евфемізм і дисфемізм, два взаємопов'язані мовні явища, що мають спільну когнітивно-лінгвістичну основу, однак реалізують протилежні комунікативні цілі. У політичному дискурсі евфемізми часто використовуються для пом'якшення негативної інформації або її завуальовування. Дисфемізми, навпаки, застосовуються для навмисного посилення негативної оцінки, різкості висловлювання або критики, що дозволяє підкреслити небажані чи конфліктні явища (Заєць, 2022: 86). У ширшому контексті ці засоби можуть використовуватися для опису ситуацій, подій тощо. У такому випадку важливо враховувати загальний контекст, адже значення залежить не тільки від слів, а й від того, як, кому, де і з якою метою їх висловлюють. Саме тому евфемізми і дисфемізми часто застосовуються в політичному дискурсі як засіб впливу на сприйняття реальності.

Серед інших стилістичних засобів було виділено алюзію та антитезу. Алюзія – це непряме посилення на відомі культурні, історичні або політичні події, образи чи тексти, завдяки якому у свідомості адресата виникає певний зміст без його прямого називання. Її основна функція полягає в передачі інформації опосередковано, спираючись на спільні знання та досвід мовця і слухача. У результаті виникає ефект прихованого розуміння між політиком і виборцем (Кібальнікова, 2020).

Антитеза є стилістичною фігурою, що базується на зіставленні прямого висловлювання (тези) та його протилежного за змістом варіанта (антитези). Композиція висловлювання залежить від того, яка з цих думок виступає основною – теза чи антитеза. У результаті таке протиставлення сприяє організації тексту промови, забезпечуючи його послідовність і логічну зв'язність окремих частин (Шевченко, 2022). У поєднанні ці та інші мовно-стилістичні засоби складають потужний арсенал засобів реалізації комунікативних стратегій та тактик впливу.

Метою нашої роботи є дослідження мовно-стилістичних засобів реалізації комунікативних стратегій та тактик впливу в мовленні

Президента США Дональда Трампа, зокрема в його дискусії щодо українського питання. Для реалізації поставленої мети були виконані такі завдання: окреслено теоретичну та методологічну базу вивчення політичного дискурсу, комунікативних стратегій та роль мовно-стилістичних засобів в них; проаналізовано матеріал дослідження з точки зору політичного контексту, учасників політичного дискурсу, застосованих комунікативних стратегій впливу та ін.; відібрано мовно-стилістичні засоби та проаналізовано їх лінгвопрагматичний аспект, зокрема їх роль у реалізації конкретних тактик та стратегій впливу; результати аналізу узагальнені та систематизовані з урахування лінгвістичних, лінгвопрагматичних та інших екстралінгвальних факторів, які є невід'ємною частиною сучасного політичного дискурсу.

Матеріали і методи дослідження. Матеріалом дослідження стали тексти публічної зустрічі Президента США Дональда Трампа та Президента України Володимира Зеленського, що відбулася 28 лютого 2025 року в Білому домі (The Guardian, 2025). Для аналізу було відібрано фрагменти політичного мовлення, які містять різні стилістичні засоби (евфемізми та дисфемізми, алюзії та інші), що слугували потужним засобом реалізації комунікативних стратегій та тактик впливу.

Методологічну основу дослідження становить лінгвопрагматичний підхід до аналізу політичного дискурсу, який дає змогу розглядати мовні засоби у взаємозв'язку з комунікативною метою мовця, прагматичними стратегіями та особливостями політичної комунікації. У роботі ми послуговувалися методологією критичного дискурс-аналізу, що передбачає дослідження мовлення з урахуванням його соціального, комунікативного та прагматичного контекстів (Wodak, 2015), (Соловійова і Колоїз, 2026). Було застосовано метод інтент-аналізу з метою виявлення інтенцій комунікантів, що уможливило визначення використаних ними тактики та стратегії впливу (Завальська, 2019). Також у роботі використані були такі методи, як: метод суцільної вибірки, компонентного аналізу, описово-аналітичний метод, метод індукції та дедукції, системного аналізу та інші.

Результати та обговорення У політичному дискурсі, одну з важливих ролей відіграють *евфемізми* та *дисфемізми*. Евфемізми виконують функцію мовного камуфляжу, пом'якшуючи негативну інформацію. Натомість дисфемізми можуть реалізувати стратегію дискредитації опонента через використання зневажливих чи експресивно забарвлених одиниць. В межах одного політичного тексту евфемізми й дисфемізми

часто функціонують паралельно, створюючи виразний риторичний контраст (Яворська, 2022).

Досліджуючи лінгвопрагматичний аспект евфимізмів та дисфемізмів в сучасному англо-мовному політичному дискурсі, ми вважаємо необхідним окреслити їхню роль у реалізації комунікативних стратегій і тактик. Нашу увагу привернула риторика нинішнього американського президента Дональда Трампа щодо України, зокрема під час аудієнції президента України Володимира Зеленського (2025 рік). Стилю цього політика характерне застосування досить агресивних стратегій та маніпулятивних тактик, які яскраво проявилися саме в зазначеній дискусії.

Одним із характерних прийомів досліджуваної промови є використання евфемізмів, які дозволяють пом'якшити оцінку конфліктних ситуацій або уникнути прямого називання політично чутливих тем.

Так, у висловлюванні: *«We've been dealing with each other for a long time and very well. We had little negotiations spat, but that worked out great, I think for both countries»*, – Д. Трамп використовує евфемізм *«little negotiations spat»* («невелика суперечка під час переговорів»), щоб пом'якшити можливі розбіжності між сторонами та представити їх як незначний епізод. Згодом він додає: *«I spoke with President Putin, and we're going to try and bring this to a close. It's something that you want and that he wants, we have to negotiate a deal»* («Ми спробуємо наблизитися до завершення»). Фраза *«bring this to a close»* («закінчити війну»), виступає евфемістичною заміною прямого вислову. Таке висловлювання сприяє пом'якшенню категоричності висловлювання, збереженню дипломатичного тону та фокусує увагу на перспективі переговорного врегулювання конфлікту, а не на самому факті воєнного протистояння. Необхідно взяти до уваги і те, що американський президент намагається виступати посередником у перемовинах і намагається триматися нейтралітету, а країна-агресор заперечує витлумачення війни як такої, зображуючи її як військову операцію. Відтак і Д. Трамп у своїй риторичній евфемізує поняття війни і дотичних термінів у спробі утримати своєрідний нейтралітет.

Евфемістичний характер має також словосполучення *«confines of a deal»* («умови угоди») за допомогою якого, американський президент описує можливі межі майбутньої угоди, не конкретизуючи питання територіальних поступок чи інших політично складних аспектів переговорів: *«But we've started the confines of a deal and I think something can happen. The big thing is the number of soldiers mostly at this point, but soldiers being killed»*. Тут варто зауважити, що риторика

Д. Трампа і його тип комунікації тяжіє до комерціалізації політично-дипломатичного дискурсу, а тому соціально-політичні реалії, конфлікти та ситуації ословлюються ним через мову ведення бізнесу (Соловійова та ін., 2026: 425). Тому евфемізація у мовленні Д. Трампа тяжіє до зображення політичних угод, перемовин про мир, війни та іншого як бізнесових процесів.

Евфемізацію спосетрігаємо і у вислові: *«We want to see it stop. And we want to see the money get put to different kinds of use like rebuilding the rebuilding»* («ці гроші йдуть на зовсім різні цілі») функціонує як непряме повідомлення про можливе припинення або скорочення американської фінансової та військової підтримки України без прямого озвучення такого наміру, оскільки пряма заява такого плану на той момент мала б негативний вплив на імідж Білого дому.

Поряд з евфемізацією у промові використовуються дисфемізми – лексичні одиниці, що замінюють нейтральні найменування на стилістично знижені, зневажливі або експресивно негативно забарвлені. Їхнє використання слугує засобом вираження негативного ставлення до політичних опонентів, посилення критики та формування у реципієнта відповідного емоційно-оцінного сприйняття.

У досліджуваній промові спікер часто старається підкреслити свою велич та показати, що тільки він знає та розуміє, як покласти край війні, активно знецінюючи старання чи рішення своїх попередників. Тут варто згадати про стратегії самопрезентації, яку Д. Трамп найчастіше реалізує через тактику гіперболізації власних досягнень та одночасної дискредитації політичних опонентів (Соловійова і Колоїз, 2026). Одним із найпотужніших засобів реалізації цієї стратегії є дисфемізація. Наприклад: *«And we want to be able to stop it. And we want to be able also to spend money on other things. We don't want to. This is a tremendous amount of money. What the Biden administration did was terrible. They were giving money, but he had no security on the money»*, – («... Те, що зробила адміністрація Байдена, було жахливо. Вони виділяли гроші, але не забезпечили їхню безпеку»), – містить категоричну негативну оцінку діяльності попередньої адміністрації США та використовується для підкреслення власної політичної переваги.

Як зазначають науковці, політична мова характеризується складним використанням мовних засобів, які дозволяють політикам одночасно формувати позитивний власний імідж, дискредитувати опонентів і впливати на громадську думку (Pan, 2019). Р. Водак наголошує, що політичний дискурс широко використовує різні стилістичні засоби, як інструменти непрямого впливу на аудиторію (Wodak, 2015).

Показовим прикладом реалізації вже згаданої стратегії самопрезентації, але цього разу через тактику гіперболізації власних досягнень та тактику приписування унікальних досягнень є висловлювання: *«I've stopped wars. I've stopped many wars. My people will tell you, I stopped wars that nobody ever heard about. I stopped wars before they ever started»* («Я зупиняв війни. Я зупиняв багато воєн. Мої люди підтвердять: я зупиняв війни, про які ніхто й не чув. Я зупиняв війни ще до того, як вони взагалі починалися»), у якому за допомогою перебільшення, підсиленого неодноразовим повтором, формується образ політика як винятково ефективного миротворця.

У висловлюванні: *«I don't know, they broke it with Biden, because Biden, they didn't respect him. They didn't respect Obama. They respect me»* («Не знаю, вони зіпсували стосунки з Байденом, бо Байдена вони не поважали. Вони не поважали й Обаму. А мене вони поважають»), – складні міжнародні відносини інтерпретуються крізь призму особистісного авторитету політичного лідера. У такий спосіб, Трамп персоналізує складні геополітичні процеси, представляючи власну постать як ключовий чинник ефективної взаємодії з іншими державами. Також, у самому висловленні: *«They didn't respect Obama. They respect me»*, застосовано антитезу, побудовану на протиставленні двох (чи точніше трьох) президентів США, що посилює позитивну самопрезентацію мовця. Ефект підсилюється ще й застосуванням спрощеного стилю мови з простим синтаксисом, емоційно забарвленою лексикою і категоричністю заяв, що є характерним для стилю комунікації Д. Трампа, однак не відповідає загальноприйнятому стилю міжнародної політичної комунікації (Соловійова та ін., 2026 : 425).

Потужні маніпулятивні прийоми застосовувалися американським президентом протягом всієї дискусії. Система тактик та прийомів у поєднанні із мовно-стилістичними засобами забезпечила реалізацію надпотужного тиску на іншу сторону перемовин. Проаналізуємо кілька з них у такому уривку: *«And what you're doing is very disrespectful to the country. This country that's back to you, far more than a lot of people said they should have. Have you said «thank you» once?»*. *«Have you said «thank you» once?»* містить пресупозицію про недостатню вдячність української сторони, незалежно від того, чи відповідає це дійсності. Такий прийом можна визначити стилістичним терміном літота, який має форму умовно риторичного питання. Цей прийом має на меті свідоме применшення «вияву вдячності за допомогу» (близьке до знецінення) та застосовується для реалізації тактики дискредитації опонента і тактики навішування ярликів.

Важливо розуміти контекст ословлення: В. Зеленський як представник української сторони намагається логічними та раціональними аргументами й фактами продемонструвати свою позицію, яка суперечить позиції Д. Трампа. Наведена цитата є прямою відповіддю на ці аргументи. Тому ми спостерігаємо маніпулятивний зсув комунікативного фокусу: відбувається підміна понять. Якщо одна сторона застосовує стратегію раціонального переконання, то у відповідь, інша сторона (Д. Трамп), не маючи раціональних контраргументів, переходить на особистості та емоції – атакує опонента, звинувачуючи у моральних/поведінкових недоліках (неповага, невдячність). Обговорення суті свідомо зміщується на обговорення форми та емоційного ставлення опонента. Д. Трампом застосовується тактика віктимізації (так із ролі домізатора, що нав'язує свою точку зору і не терпить заперечень, мовець стає жертвою, чію допомогу не цінують, і чий статус та почуття були утиснуті умовно неповагою): *«...what you're doing is very disrespectful to the country»*. Сам процес аргументації та контраргументації, який є невід'ємною частиною будь-якої дискусії, оцінюється однією зі сторін (американською) як щось негативне: відбувається пейоритизація (через оцінку лексему disrespectful) акту комунікації, мета якої примусити співрозмовника (через силу і авторитет, психологічний тиск) прийняти озвучену позицію без обговорення. За допомогою окреслених маніпулятивних прийомів та із застосуванням авторитетного статусу (дискусія проходить в стінах Білого дому перед переважно американською пресою) відбувається спроба нав'язування власної позиції як єдино правильної. Спроби конструктивного раціонального політичного аналізу нівелюються за допомогою відведення уваги на особистісні та морально-емоційні категорії.

Маніпулятивні прийоми також часто підсилюються алюзіями різного змісту. Алюзії на історичні події, що апелюють до страху часто використовуються у межах стратегії та/або тактики апеляції до страху та безпеки (Wodak, 2015). Так, висловлювання *«this could lead to the third World War»*, актуалізує асоціації з глобальними катастрофами минулого (зокрема світовими війнами), формуючи емоційне сприйняття ситуації. Апеляція до так званої можливої Третьої світової війни трапляється у межах аналізованої дискусії повсякчас: *«You don't have the cards right now. With us, you start having cards. Right now, you don't have – you're playing cards. You're playing cards. You're gambling with the lives of millions of people. You're gambling with World War III»*; («Зараз у вас немає карт. З нами ви отримуєте карти. Зараз у вас їх немає – ви лише граєте в карти. Ви лише граєте

в карти. Ви ризикуєте життями мільйонів людей. Ви провокуєте Третю світову війну»). Така алюзія на умовну майбутню катастрофу з розширеним ословленням її наслідків застосовується у контексті перекладання відповідальності на українську сторону та звинувачення її, як опонента, у наслідках. Враховуючи те, що ця дискусія відбувалася перед представниками медіа, такий прийом сприяв реалізації тактики апеляції до страху та знову ж таки – тактики навішування ярликів на опонента.

Висловлювання: «You don't have the cards» та «You're gambling with World War III» містять концептуальні метафори, які представляють міжнародні переговори як азартну гру, тим самим акцентуючи увагу на нерівності сторін та потенційних ризиках ескалації конфлікту. Вислів: «*You don't have the cards*» містить алюзію на англійські ідіоматичні вирази *to have a card up one's sleeve* («мати приховану перевагу, козир у рукаві») та *to hold all the cards* («мати всі козири, контролювати ситуацію»). У цьому контексті автор висловлювання вказує на відсутність у співрозмовника достатніх ресурсів або переговорних переваг для впливу на перебіг подій.

Подальший вислів: «*You're gambling with World War III*» розвиває цю «картярську» образність через використання лексеми *gambling*, яка семантично пов'язана зі сферою азартних ігор і ризикованих ставок. У переносному значенні дієслово *to gamble* означає також свідомо ризикувати можливими наслідками. Поєднання обох висловів формує концептуальну метафору «міжнародні переговори – це азартна гра», у межах якої політичне протистояння осмислюється як ситуація зі ставками, переможцями та переможецьними. Такий образ підсилює уявлення про нерівність переговорних позицій сторін і водночас акцентує увагу на високій ціні потенційної ескалації конфлікту.

Висновки. Аналіз мовлення Д. Трампа засвідчує, що комунікативні стратегії та тактики впливу реалізуються через активне використання широкого спектра мовностилістичних засобів, зокрема евфемізмів, дисфемізмів, гіпербол, антитез, пресупозицій, концептуальних метафор, алюзій та ін. Кожен із цих засобів виконує не лише експресивну, а й прагматичну функцію, оскільки дозволяє мовцеві цілеспрямовано впливати на інтерпретацію політичної інформації адресатом та непрямим адресатом (медіа). Використання евфемізмів у досліджуваній дискусії свідчить про прагнення мовця пом'якшити сприйняття потенційно конфліктних тем, уникнути різких формулювань і сформувати образ дипломатичного врегулювання ситуації там, де це вигідно самому мовцю. Гіпербола,

антитеза та концептуальні метафори акцентують увагу на вигідних для мовця аспектах дійсності, спрощують складні політичні процеси та роблять повідомлення більш емоційно насиченим і переконливим. Алюзії та апеляція до страху активізують колективну пам'ять і культурні асоціації аудиторії, апелюючи до її емоційного досвіду та стимулюючи необхідну реакцію. Завдяки такому комплексному використанню стилістичних засобів політик не лише передає інформацію, а й конструює потрібну картину політичної реальності, формує позитивний власний імідж, дискредитує опонентів, посилює психологічний вплив на співрозмовника та спрямовує інтерпретацію подій відповідно до власних комунікативних намірів. Перспективою дослідження цієї тематики є також вивчення інших мовно-стилістичних засобів як інструментів реалізації тактик впливу, їхнього місця у пропаганді, вивчення їхнього функційного потенціалу тощо.

ЛІТЕРАТУРА

1. Завальська, Л. В. (2019). Основні принципи лінгвопрагматичного аналізу політичного дискурсу. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія, 3(38), 61–64.
2. Заєць, Є. (2022). Евфемізми та дисфемізми в політичному дискурсі (лінгвоперекладацький аспект). У Сучасні питання філології: теоретична та прикладна лінгвістика: Матеріали IV Всеукраїнської науково-практичної конференції (с. 86–89). Полтавський інститут економіки і права ЗВО Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна».
3. Клименко, І. В. (2009). Теоретичні засади лінгвістичного аналізу політичного дискурсу. Лінгвістичні студії, 19, 183–185.
4. Кібальнікова, Т. (2020). *Алюзія як вияв інтертекстуальності в американському феміністичному політичному дискурсі*. Наукові записки. Серія: Філологічні науки, 187, 251–255. <https://doi.org/10.36550/2522-4077.2020.187.40>
5. Миголінець-Шовак, О., Петій, Н. (2014). До поняття дискурсу в сучасній лінгвістиці. Сучасні проблеми мовознавства та літературознавства, 19, 62–65.
6. Соловійова, Т., Колоїз, Ж. (2026). Комунікативні стратегії та тактики впливу в сучасному міжнародному політичному дискурсі: стратегія самопрезентації. Folium, 8, 197–203. <https://doi.org/10.32782/folium/2026.8.24>
7. Соловійова, Т., Матіяш-Гнедюк, І., Гуляк, Т. (2026). Комунікативні стратегії та тактики у сучасному міжнародному політичному дискурсі: стратегія переконання.

- Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика, 1 (Ч. 2), Т. 37 (76), 421–427. <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2026.1.2/61>
8. Шевченко, Д. (2022). Функції антитези в тексті промови Президента України з нагоди тридцятої річниці Незалежності України. У Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу: Матеріали VI Міжнародної науково-практичної конференції (с. 664–666). Полтавський інститут економіки і права.
 9. Яворська, Ю. Д. (2022). Прагматичні аспекти англійських евфемізмів та дисфемізмів політичного дискурсу соціальних медіа. Молодий вчений, 4.1(104.1), 76–79. <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2022-104.1-19>
 10. Pan, J. (2019). The Pragmatics of Political Discourse: An Analytical Framework and a Comparative Study of Policy Speeches in the United Kingdom and Hong Kong. Bandung: Journal of the Global South, 6(2), 252–284. <https://doi.org/10.1163/21983534-00602006>
 11. The Guardian. (2025, February 28). Trump's explosive clash with Zelenskyy: Read the full transcript. <https://www.theguardian.com/us-news/2025/feb/28/trump-zelenskyy-meeting-transcript>
 12. Wodak, R. (2015). The politics of fear: What right-wing populist discourses mean. SAGE. <https://doi.org/10.4135/9781446270073>

Дата першого надходження статті до видання: 10.07.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 03.08.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 01.10.2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)